

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 211)

Jan (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 31)

சக்ர:-

15. பகவதி அரவிந்தஸ்தே பங்கசேஷணகாமிநீ

உபாயா: கே ச சத்வாரஸ்தாந்மே தர்சய பங்கஜே

பொருள் - இந்திரன் மகாலக்ஷ்மியிடம், “பகவதீ! தாமரையில் வீற்றுள்ளவளே! தாமரை போன்ற திருக்கண்கல் கொண்டவனுடைய நாயகியே! அந்த நான்குவிதமான உபாயங்கள் எவை என்று கூறுவாயாக”, என்றான்.

ஸ்ரீ:-

16. உபாயாம்ச சதுர: சக்ர ச்ருணு மத் ப்ரீதிவர்தநாம்

யைரஹம் பரமாம் ப்ரீதிம் யாஸ்யாம்யநபகாமிநீம்

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி இந்திரனிடம் கூறத் தொடங்கினாள் - இந்திரனே! என்னுடைய ப்ரீதியை அடையவைக்கும் நான்குவிதமான உபாயங்களை நான் இப்போது கூறக் கேட்பாயாக. எனது கணவனை விட்டு எப்போதும் அகலாத எனக்கு, இவை நான்கும் மிகவும் உயர்ந்த ப்ரீதியை உண்டாக்குவது நிச்சயமாகும்.

17. ஸ்வஜாதி விஹிதம் கர்ம ஸாங்க்யம் யோகஸ்ததைவ ச

ஸர்வத்யாகச்ச வித்விதிபருணாயா: கதிதா இமே

பொருள் - அவரவர்களுடைய வர்ணத்திற்கு ஏற்ற கர்மங்களை இயற்றுதல், அனைத்து தத்துவங்களையும் நன்றாக அறிதல், ஆழ்ந்த த்யானம்,

அனைத்திலிருந்தும் பற்றுதல்களை அகற்றுதல் ஆகியவையே அந்த நான்கு வழிகள் என்று அறிந்தவர்கள் கூறுவர்.

18. சதுர்பிர் லக்ஷணைர் யுக்தம் த்ரிவிதம் கர்ம வைதிகம்

ஸ்வவர்ணாச்ரம ஸம்பந்தி நித்ய நைமித்திகாத்மகம்

பொருள் – நித்யம், நைமித்திகம் உள்ளிட்டதான மூன்றுவிதமான கர்மங்களையும், அவரவர்களுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி, நான்குவிதமான தன்மைகளில் ஏதேனும் ஒன்றையோ அல்லது அனைத்தையுமோ பின்பற்றி இயற்றவேண்டும் (மூன்று விதமான கர்மங்கள் = நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம்; நான்கு விதமான தன்மைகள் = கர்மத்தின் பலனை அந்தந்த மந்த்ரத்திற்கு உரிய தேவதையிடமோ, ப்ரக்ருதிக்கோ, இந்த்ரியங்களின் அபிமான தேவதைகளுக்கோ அல்லது பகவானுக்கோ அர்ப்பணித்தல்).

19. அகாமஹத ஸம்ஸித்தம் கர்ம தத் பூர்வஸாதநம்

சதுர்விதஸ்து ஸந்யாஸஸ் தத்ர கார்யோ விபச்சிதா

பொருள் – எந்த ஒரு கர்மத்தையும் இயற்றத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக, அவற்றின் பலனானது தன்னை வந்தடையக் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன், நான்கு விதமான தன்மைகளில் நிலைநின்று, பலனை த்யாகம் செய்தல் வேண்டும் (நான்கு விதமான தன்மைகள் கடந்த ச்லோகத்தில் உள்ளவை).

20. மந்த்ரோக்த தேவதாயாம் வா ப்ரக்ருதாவிந்த்ரியேஷு

பரஸ்மிந் தேவதேவே வா வாஸுதேவே ஜநார்தநே

பொருள் – (அந்த நான்கு விதமான தன்மைகள் எவை என்றால்) – மந்த்ரத்தின் பலனை அந்த மந்த்ரத்திற்கு உரிய தேவதையிடமோ, ப்ரக்ருதிக்கோ, இந்த்ரியங்களின் அபிமான தேவதைகளுக்கோ அல்லது தேவாதிதேவனும் வாஸுதேவனும் ஆகிய ஜநார்த்தனனுக்கோ அர்ப்பணித்தல் ஆகும்.

21. பூர்வம் கர்த்ருத்வ ஸந்ந்யாஸ: பல ஸந்ந்யாஸ ஏவ ச
கர்மணாமபி ஸந்ந்யாஸோ தேவதேவே ஜநார்தந
22. சாஸ்த்ரீயமாசரந் ஏவம் நித்ய நைமித்திகாத்மகம்
மத் ஆராதநகாம: ஸஞ்ச்ச்வத் ப்ரீணாதி மாம் நர:

பொருள் – முதலில் தான் கர்மத்தை இயற்றுகிறோம் என்னும் எண்ணத்தை தேவாதீதேவனாகிய ஜநார்த்தனனிடம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். தொடர்ந்து அதன் பலனைச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் அந்தக் கர்மத்தையே சமர்ப்பிக்கவேண்டும் (இதனை ஸாத்விக த்யாகம் என்றும் உரைப்பர். இந்த த்யாகத்திற்கான மந்த்ரம் - பகவானேவ ஸ்வநியாம்ய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷதைகர ஸேந அனேன ஆத்மனா கர்த்ரா ச்வகீயைச்ச உபகரணை ஸ்வாராதனைக ப்ரயோஜனாய பரம புருஷ ஸர்வ சேஷீ ஸ்வசேஷ பூதமிதம் [கர்மத்தின் பெயர்] கர்ம ஸ்வஸ்மை ஸ்வப்ரீதயே ஸ்வயமேவ காரயதி – என்பதாகும்). சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை மட்டுமே இயற்றவேண்டும். என்னை ஆரதிப்பதில் மட்டுமே ஆர்வம் கொண்டவனாக உள்ளவன், இடைவிடாது இவ்விதம் செய்தபடி உள்ளான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 211)

அதிகரணம் - 5 - அத்ருச்யத்வாதிகுணகாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-5, 6) - அக்ஷரம் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதி, இதனைக் காட்டிலும் மேலான ஜீவன், அவனைக் காட்டிலும் மேலான அக்ஷரம் எனப்படுபவன் பரமாத்மாவே என்று கூறப்பட்ட கருத்து ஆராயப்படுகிறது.

1-2-22 அத்ருச்யத்வாதிகுணகோ தர்மோக்த:

பொருள் - காணப்படாமை போன்றவற்றை குணமாகக் கொண்டவன் என்று ஓதப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்; அவனுக்கே உரிய குணங்கள் கூறப்படுவதால்.

விஷயம் - அதர்வணவேதத்தில் உள்ள முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-5, 6) - அத பரா யயா தத் அக்ஷரம் அதிகம்யதே யத் ததத்ரேச்யம் அக்ராஹ்யம் அகோத்ரம் அவர்ணம் அக்ஷா: ச்ரோத்ரம் தத் அபாணிபாதம்; நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் தத் அவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா: - பரவித்யை மூலம் அடுத்தபடியாக அக்ஷரம் என்ற அழிவற்ற அந்தப் பொருள் அடையப்படுகிறது. அது காணப்படாதது, அறியப்படாதது, கோத்ரம் அற்றது, வர்ணம் அற்றது, கண் மற்றும் காது அற்றது, தலைமையாக உள்ளது, எங்கும் பரவி உள்ளது, மிகவும் நுண்ணியது, அழிவற்றது, பூதங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளது, இதனை அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் காண்கிறார்கள் - என்று படிக்கப்பட்டது. மேலும்

முண்டக உபநிஷத்தில் (2-1-2) - அக்ஷராத் பரத: பர: - மேலான அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் மேலானது - என்று படிக்கப்பட்டது.

சந்தேகம் - இங்கு, “காணப்படாதது” போன்ற தன்மைகளுடன் கூடியதாக அக்ஷரம் என்று இரண்டு இடங்களில் படிக்கப்பட்டது, ப்ரக்ருதியும் புருஷனுமா அல்லது இரண்டுமே பரமாத்மாவா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இங்கு கூறப்படுவது ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷர்களே ஆகும். எப்படி? ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (3-7-23) - அத்ருஷ்டோ த்ருஷ்டா - யாராலும் காணப்படாதவன், அனைத்தையும் காண்பவன் - என்று உரைக்கப்பட்டது போன்று, இங்கு சேதந தர்மங்களாகிய “காண்பது” போன்றவை கூறப்படவில்லை. மேலும் முண்டக உபநிஷத்தில் (2-1-2) - அக்ஷராத் பரத: பர: - மேலான அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்று படிக்கப்பட்டுள்ளது; இதன் மூலம் மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானதாகிய மாற்றங்கள் அடையாமல் உள்ள ஜீவாத்மாவே கூறப்படுகிறான். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - அக்ஷரத்திற்கு “காணப்படுதல்” போன்றதான தன்மைகள் இல்லை என்று படிக்கப்பட்டது; ஆனால் இந்தத் தன்மைகள் அனைத்தும் ஸ்தூலமாக உள்ளதான பூமி முதலான அசேதனங்களில், நிறம் போன்றவற்றுடன் கூடியதாகவே நம்மால் காணப்படுகிறது; ஆகவே இங்கு கூறப்படுவதான பூதங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள அக்ஷரம் என்பது, ஸ்தூல வடிவில் உள்ள அசேதனங்களை ஒத்ததாகவும், ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளதும் ஆகிய ஒரு அசேதனமே ஆகிறது. இதுவே ப்ரதானம் (மூலப்ரக்ருதி) ஆகும். இந்த அக்ஷரம் எனப்படும் ப்ரதானத்தைக் காட்டிலும் மேலானவனாக இரண்டாவது கூறப்படுபவன் ஸமஷ்டி புருஷனாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 211)

28. த்வயாதிகாரம்

த்வயம் என்னும் பெயர் வரக் காரணம் மற்றும் த்வயத்திற்கு

முழுமையான அதிகாரியும்

மூலம் - இம்மந்த்ரம் “ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம்”, “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிற ச்லோகத்தில் விவக்ஷிதமான உபாய உபேய ரூபமான அர்த்த த்வயத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே “த்வயம்” என்று பேர் பெற்றது. இப்படியிருக்கையால் உபாயாந்தரங்களிலும் உபேயந்தரங்களிலும் துவக்கற்றவன், இம்மந்த்ரத்துக்குப் பூர்ணாதிகாரி. இம்மந்த்ரம், வாரண ஸமர்ப்பணங்களை அடைவே ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று சொல்லப்படுகிறது என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இப்படி “ஸ்ரீமந்நாராயண ஸ்வாமிந்” இத்யாதி மந்த்ராத்ரத்திலும் த்வய சப்த ப்ரயோகத்துக்கு இவையே நிமித்தம்.

விளக்கம் - த்வயமானது (த்வயம் என்றால் இரண்டு) இந்த “த்வயம்” என்னும் பெயரை அடைந்தது எப்படி என்றால்: இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-31-2) - ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் - லக்ஷ்மணன் தனது மூத்தவனாகிய இராமனின் திருவடிகளில் சீதையின் முன்னிலையில் விழுந்து உரைக்கத் தொடங்கினான் - என்றுள்ள ச்லோகத்தைத் தொடர்ந்து, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - நீ வைதேகியுடன் சேர்ந்து இந்த மலையின் குகைகளில் இன்பமாக இருப்பீராக; உங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்து

கைங்கயங்களையும் நான் செய்வேன் – என்று கூறுவதன் மூலம் வெளிப்படுவதான உபாயம் மற்றும் உபேயம் (வழி மற்றும் பலன்) ஆகியவற்றை, தானும் வெளிப்படுத்துவதால் ஆகும். மற்ற உபாயங்களிலும், மற்ற பலன்களிலும் பற்று இல்லாதவனே இந்த த்வயத்திற்கான தகுதி உள்ளவன் ஆவான். தன்னைக் காப்பவனைப் போற்றுவதும், தனது பாரத்தை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்வதும் என்றுள்ள இரண்டையும் இந்த மந்திரம் வெளிப்படுத்துவதால் இது “த்வயம்” என்று பெயர் பெற்றது என சிலர் கூறுவர். ஸ்ரீமந்நாராயண! ஸ்வாமிந் ந அநந்ய சரணஸ்தவ சரணௌ சரணம் யாத: தவ ஏவ அஸ்மி அஹம் அச்யுத – மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய நாராயணா! எனது ஸ்வாமியே! எனக்கு வேறு யாரும் சரணம் என்று அண்டுவதற்கு இல்லை, நீ மட்டுமே எனக்கு அடைக்கலம் ஆவாய், அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! – என்பது போன்றுள்ள மந்திரங்களில் கூறப்படுவது போன்றே, இங்கும் பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும்.

த்வயத்தை உபதேசம் பெறும் முறை

மூலம் – மந்த்ரராஜ இமம் வித்யாத் குருவந்தன பூர்வகம்

குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பரா கதி:

குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பராயணம்

குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பரம் தனம்

யஸ்மாத் தத் உபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:

நாநுகூல்யம் ந நக்ஷத்ரம் ந தீர்த்தாதி நிஷேவணம்

ந புரச் ச்ரவணம் நித்யம் ஜபம் வா அபேக்ஷதே ஹி அயம்

நமஸ்க்ருத்ய குரும் தீர்க்க ப்ரணாமைஸ் த்ரிபிராதித:

தத்பாதௌ க்ருஹ்ய மூர்த்நி ஸ்வே நிதாய விநயாந்வித:

க்ருஹ்ணீயாந் மந்த்ரராஜானம் நிதிகாங்க்ஷீவ நிர்ந்தன:

லப்த்வைவ மந்த்ரராஜாநம் மாம் கச்சேச்சரணம் நர:

அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மானம் மயி நிக்ஷிபேத்

மயி நிக்ஷிப்த கர்த்வய: க்ருத க்ருத்யோ பவிஷ்யதி

என்று ப்ரபத்தி மந்த்ராத்ரத்திற் சொன்ன குரு உபஸத்த்யாதிகள் இங்கும் வர ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – ஸாத்யகி தந்திரத்தில் – (மேலே மூலத்தில் உள்ள ச்லோகத்தின் பொருள்) – முதலில் குருவை வணங்கி, அதன் பின்னர் மந்த்ரங்களின் அரசனாக உள்ள இந்த மந்திரத்தை அறியவேண்டும். குருவே பரப்ரஹ்மம், உயர்ந்த வழி, உயர்ந்த கல்வி, உயர்ந்த உபாயம், உயர்ந்த பலன், உயர்ந்த செல்வம் ஆவார். உயர்ந்த மந்திரத்தை உபதேசிப்பதன் காரணமாக, அவரே உயர்ந்தவர். இந்த மந்த்ர உபதேசத்தைப் பெறுவதற்கு நல்ல நாள், நீராடுதல், ஹோமம் போன்றவை, அன்றாடம் கேட்டல், ஜபித்தல் போன்ற எதுவும் அவசியம் இல்லை. குருவை மூன்று முறை சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி, அவருடைய திருவடிகளைத் தனது தலையில் ஏற்று, செல்வத்தை விரும்பும் ஏழை போன்று, வணக்கத்துடன் நின்று, இந்த மந்திரத்தை அறியவேண்டும். இவ்விதம் மந்த்ரங்களுக்கு அரசனாகிய இந்த மந்த்ரத்தை அறிந்த பின்னர், என்னைச் சரணம் அடையவேண்டும். இந்த மந்த்ரத்தின் மூலம் தனது ஆத்மாவை என்னிடம் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்த ஒருவன், தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறான் – என்று உள்ளது. இங்கு ப்ரபத்தி மந்த்ரத்திற்குக் கூறப்பட்டதான குருவை அணுகி உபதேசம் பெறுதல் போன்றவை, த்வயத்திற்கும் பொருந்தும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 31)

வ்யாக்யானம் - [ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும்] (ஐவரிலித்யாதி) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் அசரீரி வாக்யத்தையுங் கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்; தசரதாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரதாநரான பெருமாள், “ஸௌமித்ர ஹர காஷ்டாதி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதஷுாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம்” என்று ஸஹஜரான இளையபெருமாளும் கூட நிற்கச்செய்தே அவர் கையிலுங் காட்டாமல், “ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்தமா ஸ்வபந்துவிவ துக்கித:” என்கிறபடியே பெரியவுடையார்க்குச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்; பெரியநம்பி, திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி, பெரிய திருமலைநம்பி என்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவிக்கையாலும், உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரியநம்பி, மாறனேரிநம்பிக்கு “புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்” என்று அவர் அருளிச்செய்து போந்தபடியே புரோடாசமாக நினைத்துச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது);

விளக்கம் - (ஐவரில் முற்பட்டவர் ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்) - பாண்டவர்கள் ஐந்து பேர்களில் மூத்தவராகிய தர்மபுத்ரர், ஸ்ரீவிதுரருடைய ஞானத்தின் மேன்மை மற்றும் அசரீரி ஒன்றின் வாக்கு ஆகியவற்றை ஏற்றவராக, எந்தவிதமான தயக்கமும் இன்றி, ஸ்ரீவிதுரர் இறந்தபோது, ஒரு மகன் தனது தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக்கடன்களைச் செய்வது போன்று,

ஸ்ரீவிதுரார்க்குச் செய்தார். (நால்வரில் முற்பட்டவர் ஸஹஜரோடு செய்த புத்ர க்ருத்யமும்) - தசரதரின் புத்திரனாகிய இராமன், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (68-27) - ஸௌமித்ர ஹர காஷ்டாதி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம் - லக்ஷ்மணா! விறகுகளை நீ எடுத்து வருவாயாக. நான் தீயை உண்டாக்குகிறேன். என் பொருட்டு மரணம் அடைந்த ஜடாயுவுக்கு நான் தீ மூட்ட விரும்புகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடன் பிறந்தவனாகிய லக்ஷ்மணன் தன்னுடன் நின்றிருந்தபோதிலும், அவன் கையிலும் காண்பிக்காமல், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (68-31) - ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துவிவ துக்கித: - இவ்விதமாக உரைத்து, பறவைகளின் அரசனாகிய ஜடாயுவைச் சிதையில் ஏற்றியவனாகிய தர்மாத்மா இராமன், மிகுந்த துக்கத்துடன், தனது உறவினரை எரிக்கும் முறையில் எரித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜடாயு இறந்தபோது, ஒரு மகன் தனது தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக்கடன்களைச் செய்வது போன்று, ஜடாயுவுக்குச் செய்தான். (மூவரில் முற்பட்டவர் புரோடாசமாகச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும்) - ஆளவந்தாரிடம் பெரியநம்பி, திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி என்ற மூவரும் சீடர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் எம்பெருமானாருடைய ஆசார்யர்களாக விளங்கியதால் மிகவும் ப்ரஸித்தி அடைந்தனர். இவர்களில் முத்தவராகிய பெரியநம்பி, ஆளவந்தாரின் மடத்தில் இருந்த மாறனேரிநம்பி இறந்தபோது, அவர் உயிருடன் இருந்தபோது உரைத்த வாக்கான “புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும் - தேவர்களின் பொருட்டு வேள்வியில் அளிக்கப்படும் அரிசி மாவால் செய்த அவிர்பாகத்தை, நாய் போன்ற தாழ்ந்த பிறவிகளுக்கு அளிக்காமல் நீரே பாதுகாக்க வேண்டும்” என்பதற்கு ஏற்ப, மாறனேரிநம்பியையே புரோடாசமாக எண்ணி, மாறனேரிநம்பி இறந்தபோது, ஒரு மகன் தனது தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக்கடன்களைச் செய்வது போன்று, மாறனேரிநம்பிக்குச் செய்தார். (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - இவற்றைக் குறித்து அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் உணர இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [புஷ்ப த்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்] (புஷ்ப த்யாகேத்யாதி) “சிந்து பூமகிழும்

திருவேங்கடம்” என்கிறபடியே புஷ்பமண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய் திருவுள்ள மறியப் பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக் கந்தரங்கரான குறும்பறுத்த நம்பியை, “துளங்கு நீண்முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்” என்கிற அபிஷித்த சஷத்திரியாக்ருயரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்; “வேகவத் யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே” என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோவிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்; “தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளும்” என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாய்ப் பெரியபெருமாளுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும் (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது);

விளக்கம் - (புஷ்பமண்டபத்தில் பணிப்பூவும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவன் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்) - [இங்கு புஷ்பமண்டபம் - திருவேங்கடம், பணிப்பூ - மண்ணால் செய்த பூ, அந்தரங்கர் - குறும்பறுத்தநம்பி, முடிமன்னவன் - தொண்டைமான்]. திருவாய்மொழி (3-3-2) - சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம் - என்பதற்கு ஏற்ப புஷ்ப மண்டபமான திருவேங்கடத் திருமலையில், குறும்பறுத்தநம்பி என்பவர் மண்ணால் செய்த மலர் கொண்டு திருவேங்கடமுடையானின் திருவுள்ளத்தை நன்றாக அறிந்த காரணத்தால், அவனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கராக இருந்து கைங்கர்யம் செய்தார். பெரியதிருமொழி (5-8-9) - துளங்கு நீண்முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி முடி சூடிய பல அரசர்களுக்கும் சக்ரவர்த்தியாக விளங்கிய தொண்டைமான் என்பவன், அத்தகைய குறும்பறுத்தநம்பி திருவேங்கடமுடையானை வழிபட்ட அதே முறையைப் பின்பற்றினான். (த்யாக மண்டபத்தில் ஆலவட்டமும் கையுமான அந்தரங்கரை வைதிகோத்தமர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்) - [இங்கு த்யாகமண்டபம் - காஞ்சீபுரம் வரதன் கோயில், ஆலவட்டம் - விசிறி, அந்தரங்கர் - திருக்கச்சிநம்பிகள், வைதிகோத்தமர் - எம்பெருமானார்]. காஞ்சீமாஹாத்மயம் - வேகவத் யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே - வேகவதி என்ற நதியின் வடக்குக்கரையில் உள்ள புண்ணியகோடி என்ற விமானத்தில் ஸ்ரீஹரி எழுந்தருளி, அனைத்து உயிர்களுக்கும் வரம் அளிப்பவனாக இன்றளவும்

காணப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் அனைத்தையும் அளிப்பதால் த்யாகமண்டபமாகத் திகழும் காஞ்சீபுரம் வரதனின் திருக்கோயிலில், அவனுக்கு அன்றாடம் விசிறி வீசியபடி கைங்கர்யம் செய்து, அவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவராகத் திருக்கச்சிநம்பிகள் விளங்கினார். இவரை, வைதிகரில் மிகவும் உத்தமராக விளங்கிய எம்பெருமானார் அண்டி நின்றார். (போகமண்டபத்தில் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை மஹாமுனி அநுவர்த்தித்தக்ரமமும்) - [இங்கு போகமண்டபம் - ஸ்ரீரங்கம் பெரியகோயில், அந்தரங்கர் - திருப்பாணாழ்வார், மஹாமுனி - லோகசாரங்கர்]. பெருமாள் திருமொழி (1-1) - தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப மோசடி ஆனந்தம் அளிக்கவல்லதான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருப்பாணாழ்வார் வீணை வாசித்தபடியே கைங்கர்யம் செய்து, பெரியபெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமானவர் ஆனார். அவரை லோகசாரங்க மஹாமுனிவர் அண்டி நின்றார். (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - இவற்றைக் குறித்து அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே பிறவியில் உள்ள உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் உணர இயலும்.

வ்யாக்யானம் - [யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயந்நஸ்தல சுத்தி பண்ணின வருத்தாசாரமும்] (யாகாநுயாகேத்யாதி) “யஜ தேவ பூஜாயாம்” என்கையாலே, யாக சப்த வாச்யமான திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும்; பகவதாராதநானந்தரம் தத் ஸமாப்தி ரூபேண பண்ணப்படு மதாகையாலே அநுயாக சப்த வாச்யமான ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறு திருவுடையார் தாஸர் கர ஸ்பர்சத்தாலே அந்ந சுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும்; உத்தரவீதி குடி புகுகிறபோது பிள்ளைவானமாமலை தாஸர் ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தல சுத்தி பண்ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாந வருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லாமறிவார்க்கிறே “இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம்” என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவதென்றபடி.

விளக்கம் - (யாகத்தில் காய சுத்தி பண்ணின வருத்த ஆசாரமும்) - [இங்கு யாகம் - திருவாராதனம், காயசுத்தி செய்தவர் - எம்பெருமானார், காயம் என்றால் சரீரம்]. யஜ தேவ பூஜாயாம் - யாகங்கள் தேவர்களுக்குச் செய்யப்படும் பூஜை - என்பதற்கு

ஏற்ப யாகம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாக உள்ள திருவாராதனத்தில், பிள்ளை உறங்காவில்லி தாஸரைக் கொண்டு தன்னைத் தொடும்படிச் செய்து, அதனால் தனது சரீரத்தைத் தூய்மையாக்கிக் கொண்ட எம்பெருமானாரின் செயல். (அநுயாகத்தில் அன்ன சுத்தி பண்ணின வ்ருத்த ஆசாரமும்) - பகவத் ஆராதனம் முடியும்போது, அதனைத் தொடர்ந்து, அதனை நிறைவு செய்யும் விதத்தில் செய்யப்படுதல் என்பதால் “அநுயாகம்” என்று கூறப்படுவதான பகவத் ப்ரஸாதத்தை உட்கொள்ளுதல் என்ற நேரத்தில், பிள்ளை ஏறுதிருவுடையார் தாஸருடைய கரம் கொண்டு அந்த ப்ரஸாதத்தைத் தொடும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் அந்த அன்னத்தைத் தூய்மையாக்கிய ஞானத்தில் முதிர்ந்தவராகிய நம்பிள்ளையின் செயல். (உத்தரவீதியில் ஸ்தல சுத்தி பண்ணின வ்ருத்த ஆசாரமும்) - திருவரங்கத்தில் உள்ள வடக்கு உத்தரவீதியில் குடி ஏறும்போது, பிள்ளை வானமாமலை தாஸரை அந்த இடத்தில் நடக்கும்படிச் செய்து, அதன் மூலம் அந்த நிலத்தைத் தூய்மைப்படுத்திய ஞானத்தில் மூத்தவராகிய நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருடைய செயல். (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) - இவ்விதம் கீழே கூறப்பட்ட பலவற்றையும் குறித்து அறிபவர்களுக்கு மட்டுமே “இன்ன பிறவி உயர்ந்தது, இன்ன பிறவி தாழ்ந்தது” என்று பிறவியில் உள்ள உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் உணர இயலும்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ஐந்மாத்யபக்ருஷ்டர் பகவத் பக்தர்களானார்களாகில் உத்க்ருஷ்ட வர்ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனோபாதி அவர்களுக்குப் பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்த ப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராக்கு மவர்களாம்படியையும், பாபமக்நரான உத்க்ருஷ்ட வர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தாரகராம்படியையும், அவர்களளவில் பகவத் ததீயர்களுடைய ஆதராநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவனமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய பூதனான ஈச்வரனுடையவும் ப்ரமாத்ரு பூதரான ததீயருடையவும் வசநா நுஷ்டாநங்களாலே மந்தமதிகளு மறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆக இந்தச் சூர்ணை மூலம், பிறப்பு போன்றவற்றால் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுபவர்கள், பகவத் பக்தர்கள் என்றால் - உயர்ந்த பிறப்பு கொண்டவர்கள் என்று கருதப்படுபவர்களால் அண்டி நிற்கப்படுவர்; உயர் பிறப்பு கொண்டவர்களுக்கு ஞானம் அளிப்பவர்; ஸர்வேச்வரன் போன்றே அவர்களால்

வணங்கத்தக்கவர்; தாங்கள் உண்டு மீதம் வைத்த தீர்த்தம் மற்றும் உணவு போன்றவற்றால் அனைவரையும் தூய்மையாக்க வல்லவர் என்பவற்றைக் குறித்தும்; அஹங்காரம் போன்ற பாவங்களால் சூழப்பட்டுள்ள உயர்பிறப்பு கொண்டவர்களைத் தங்களுடைய தொடர்பு காரணமாக உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்வது குறித்தும்; அவர்களிடம் உள்ளதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஈடுபாடும், அவனைக் குறித்தே இவர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்வும், இப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய தொடுதல் என்பதே அனைத்தையும் தூய்மையாக்கவல்லது என்பவை குறித்தும் - வேதங்கள் என்ற ப்ரமாணங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியப்படுபவனாகிய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியப்படும் சான்றோர் ஆகியோர்களுடைய சொற்கள் கொண்டு, அற்பமான அறிவுள்ளவர்களும் புரிந்து கொள்ளும்படி உரைத்தார்.

86. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை கர்தப ஜன்மம் ச்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவ விதவாலங்காரமென்று கழிப்பார்கள்.

அவதாரிகை - “ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது” என்றவிடத்தில் ததுத்கர்ஷாபகர் ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடுகிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்ட ஜன்மம் இன்னதென்று தோற்றும்படி பகவத் ஜ்ஞாந ரஹிதமான வர்ணாதிகளில் ஹேயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறார் (அஜ்ஞரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “ஜந்ம உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் தெரிவது” என்றார். அந்தந்த பிறவிகளில் ஏற்படும் உயர்வு மற்றும் தாழ்வுகளுக்குக் காரணமாக உள்ளவை குறித்து அடுத்துள்ள இரண்டு சூர்ணைகளில் அருளிச்செய்கிறார். இவற்றில் முதலில், தாழ்ந்த பிறவி என்றால் இத்தகையது என்று உணர்த்தும்படி, பகவானைக் குறித்த ஞானம் இல்லாதவர்களுடைய தாழ்வினைத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து ததநுகுணமாக ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் பகவதந்வய ரஹிததயா அபக்ருஷ்டராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமாச்ரமம், ஸத்வித்யை, ஸத்வ்ருத்தம் என்று உத்க்ருஷ்டமாக

ப்ரமிக்கிற வர்ணாதியானவற்றை, “சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேதபார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப:” என்று நாலு வேதங்களையு மதிகரித்து வைத்தே, “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே ஸகல வேத ப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனை யறியாதவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்துக் கொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமளமறியாத ப்ராஹ்மணக் கழுதையென்றும்,

விளக்கம் – (அஜ்ஞர்) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதே ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்று உறுதிபட தீர்மானித்து, அதற்கு ஏற்றபடி தள்ளத்தக்கது எது மற்றும் ஏற்கத்தக்கது எது என்று பிரித்து அறியும் ஞானம் அற்றவர்கள், அத்தகைய ஞானம் இல்லாத காரணத்தால் மட்டுமே தாழ்ந்தவர்களாக உள்ளபோது, (ப்ரமிக்கிற வர்ண ஆச்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை) - உயர்ந்த வர்ணம், உயர்ந்த ஆச்ரமம், சிறந்த கல்வி, சிறந்த ஆசாரம் போன்றவற்றையே உயர்ந்ததாக எண்ணுகின்ற வர்ணம் போன்றவற்றையே உயர்வு என்று கருத்துகின்ற, (கர்தப ஜன்மம்) – [கர்தபம் என்றால் கழுதை] உயர்குலத்தில் பிறவி கொண்டவனை, சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேதபார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப: - எந்த ஒரு அந்தணன் நான்கு வேதங்களையும் அறிந்துள்ளபோதிலும், எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கும் வாஸுதேவனை அறியாமல் உள்ளானோ, அவன் வேதங்கள் என்ற பாரத்தைத் சுமக்கின்ற அந்தணக் கழுதை ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப நான்கு வேதங்களை அத்யயனம் செய்துள்ளபோதிலும், கடவல்லீ - ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி - எந்த ஒரு பரமாத்மாவை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ – என்றும், கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியத்தக்கவன் நானே ஆவேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வேதங்களாலும் கூறப்படுகிற ஸர்வேச்வரனை அறியாதவன், குங்குமப்பூவை அதன் நறுமணம் அறியாமல் சுமக்கும் கழுதை போன்று, தான் சுமந்து நிற்கும் வேதங்களின் பரிமளம் அறியாத அந்தணக்கழுதை போன்றவன் என்று இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:” என்று சரமாசர்மியாகிலும் பகவத் பக்தி ஹீனனானவன் ச்வபசனிற்காட்டில் தண்ணியனென்றும்,

விளக்கம் - (ச்வபசாதமம் என்று) - உயர்ந்த வர்ணம், உயர்ந்த ஆசிரமம், சிறந்த கல்வி, சிறந்த ஆசாரம் போன்றவற்றையே உயர்ந்ததாக எண்ணுகின்ற உயர்ந்த ஆசிரமத்தில் உள்ள ஒருவனை, ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - விஷ்ணுவிடம் பக்தி உள்ளவன் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும் அவன் அந்தணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் ஆகிறான்; விஷ்ணுபக்தி இல்லாதவன் ஸந்நயாஸி என்றாலும், அவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் துறந்தவன் என்றாலும் பகவத் பக்தி அற்றவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் என்று இகழ்வது போன்று இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுத்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்” என்று பகவத்பரதயா மோக்ஷார்த்தையானதுவே வித்யை; அல்லாதது செருப்புத் தைக்கத் தக்கவோபாதியென்றும்,

விளக்கம் - (சில்பநைபுணம்) - உயர்ந்த வர்ணம், உயர்ந்த ஆசிரமம், சிறந்த கல்வி, சிறந்த ஆசாரம் போன்றவற்றையே உயர்ந்ததாக எண்ணுகின்ற உயர்ந்த கல்வி உள்ள ஒருவனை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-41) - தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுத்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - எந்த ஒரு செய்கை ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்காதோ அதுவே சிறந்த செய்கை; எந்த ஒரு கல்வி மோக்ஷத்திற்குப் பயன்படுமோ அதுவே உயர்ந்த கல்வி; மற்ற கல்வி அனைத்தும் செருப்புத் தைக்கக் கற்ற கல்வி போன்றது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உள்ளதன் காரணமாக மோக்ஷம் அளிப்பதற்காக உள்ளதே கல்வி ஆகும்; மற்ற கல்வி அனைத்தும் செருப்பு தைப்பதற்குக் கற்றது போன்றதே ஆகும் என்று அவனுடைய அறிவை இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்ய ருதிதம் வேதவ்ரதாநி அந்வஹம் மேதச்சேத பலாநி பூர்த்தவிதய: ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாம் அவகாஹநாநி ச கஜ ஸ்நாநம் விநா யத் பதத்வந்த்வாம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதீ விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:” என்று பகவத் ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுடைய கர்மாநுஷ்ட்டாநம் பஸ்மாஹுதிவத் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும்,

விளக்கம் - (பஸ்மாஹுதி) - முகுந்தமாலை (25) - ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்ய ருதிதம் வேதவ்ரதாநி அந்வஹம் மேதச்சேத பலாநி பூர்த்தவிதய: ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாம் அவகாஹநாநி ச கஜ ஸ்நாநம் விநா யத் பதத்வந்த்வாம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதீ விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண: - நாராயணனின் திருவடித் தாமரைகள் குறித்த சிந்தனை இன்றிச் செய்யப்படும் வேத அத்யயனம் என்பது காட்டில் நின்று அழுவது போன்று பயன் இல்லாதது ஆகும்; வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றினாலும் அவை சரீரம் இளைத்தல் என்பதை மட்டுமே பயனாகக் கொண்டவை ஆகும்; குளம் வெட்டுதல் போன்ற தர்மங்களும் சாம்பலில் இடப்படும் அவிர்பாகம் போன்று பயனற்றவை ஆகும்; கங்கை போன்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடுவதும் யானை நீராடுவது போன்று பயன் அற்றவை ஆகும்; இப்படியாக நாராயணன் உயர்ந்தவன் ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனை த்யானம் செய்யாமல் உள்ளவர்கள் செய்கின்ற கர்மங்கள் அனைத்தும் சாம்பலில் இடப்படும் அவிர்பாகம் போன்று பயனற்றவை என்று இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்ம ஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத் விமுக்தாச் சவ சோபநா மதா:”, “விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ர ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்” என்று பகவதந்வய ரஹிதோக்திகளும் பகவத்பக்தி ஹீநனுடைய வித்யா வ்ருத்தங்களும் சவாலங்கார கல்பமென்றும்,

விளக்கம் - (சவ அலங்காரம்) - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-18-12) - யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கலைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்ம ஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத் விமுக்தாச் சவ சோபநா மதா: - அனைவருடைய பாவங்களை நீக்குவதாகவும், அனைத்து மங்களங்களையும் அளிப்பதாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய குணங்கள், செய்கைகள் மற்றும்

அவதாரங்கள் குறித்து உரைக்கப்படும் சொற்களே உலகத்தைச் செழிக்க வைக்கின்றன, உயர்த்துகின்றன, தூய்மையாக்குகின்றன; அவை அல்லாத மற்ற வாக்குகள் அனைத்தும் பிணத்திற்குச் செய்யும் அலங்காரங்கள் போன்றவையே ஆகும் - என்றும், விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ர ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம் - விஷ்ணுபக்தி அற்றவனுடைய வேத அத்யயனம், ஜபம், தவம் போன்றவை அனைத்தும் உயிரில்லாத சரீரத்திற்கு இந்த உலகில் உள்ளவர்களுடைய மகிழ்வுக்கு வேண்டிச் செய்யும் அலங்காரம் போன்றவை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வர சம்பந்தம் நீங்கப் பெற்ற சொற்கள், பகவத் பக்தி அற்றவனுடைய கல்வி மற்றும் ஒழுக்கம் முதலானவை, பிணத்திற்குச் செய்யப்படும் அலங்காரம் போன்றவை என்று அவனுடைய பலவற்றையும் இகழ்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - “ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வருத்தை ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவந பவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:” என்று பகவதந்விதருடைய வித்யா வருத்த பாஹுஸ்யமாகிற உத்கர்ஷம், பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாந ரூப ஸௌமங்கல்யா பாவத்தாலே விதவாலங்கார ஸமமென்றும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் இகழ்வர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவத் விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞாந வருத்தங்களும் ஹேயமென்கையாலே, கீழ் அபக்ருஷ்ட ஜந்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதென்னு மிடமறிவித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (விதவா அலங்காரம்) - ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வருத்தை ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவந பவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: - ஸர்வேச்வரன் தான் எடுக்கின்ற அவதாரங்கள் காரணமாக தேவர்கள், மனிதர்கள் போன்ற இனத்தவன் ஆகிறான்; பாகவதர்கள் கூட தங்களுடைய பிறப்பு, ஒழுக்கம் போன்றவற்றால் இவ்விதம் ஆகிறார்கள்; இவற்றால் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. இவை அனைத்தும் உயர்ந்தவையே ஆகும். பகவானின் அடியார்கள் அல்லாதவர்களிடம் உள்ள கல்வி, ஒழுக்கம் முதலானவற்றால் ஏற்படும் மேன்மை என்பது விதவைக்குச் செய்யப்பட்ட

அலங்காரம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய சம்பந்தம் அற்றதான கல்வி, ஒழுக்கம் போன்றவை மூலம் ஏற்படும் மேன்மை என்பது, பகவத் சம்பந்த ஞானம் என்ற திருமாங்கல்யம் இல்லாத காரணத்தால், விதவைக்குச் செய்யப்பட்ட அலங்காரம் போன்றது என்று இகழ்வார்கள். ஆக இப்படியாக, ஸர்வேச்வரனுடைய விஷய சம்பந்தம் அற்றதான வர்ணம், ஆச்ரமம், ஞானம் போன்ற பலவும் தள்ளப்பட வேண்டியது என்பதால், இதுவரை கூறப்பட்டதான தாழ்ந்த பிறவி என்பது இத்தகையது என நிரூபித்தார் என்று கருத்து.

ஆசார்யம் ஹ்ருதயம் முதல் ப்ரகணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 176)

3-1-4 மாட்டாதே யாகிலும் மலர்தலை மாஞாலம் நின்

மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க

மாட்டாதே பல சமய மதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்

மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே?

பொருள் - உன்னுடைய திருநாபியிலிருந்து வெளிப்பட்ட தாமரைமலரைத் தனக்கு தலை இடமாகக் கொண்டு (பிறப்பிடமாக) வெளிப்பட்ட பரந்து விரிந்த இந்த உலகமானது, உனது ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதான மலர் போன்று அழகான மென்மையான திருமேனியைத் தனது நெஞ்சத்தில் நிலைநிறுத்தி த்யானிக்க இயலாது. மேலும், இவ்விதம் உனது திருமேனியைக் குறித்து உணர இயலாதபடி பலவிதமான மதங்களின் ஞானத்தையும் நீ உலகிற்கு உண்டாக்கி, புத்தியை மயக்கினாய். இவ்விதம் உள்ள இந்த உலகத்தைத் திருத்தி நல்வழியில் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் காண்பிக்காமல், மலர்கள் நிறைந்த துளசி போன்றவற்றை அனுபவித்தபடி நீ நிற்கிறாய். இவ்விதம் நீ இருந்தால் இந்த உலகம் வருந்தாதோ?

அவதாரிகை - தாம் “உரைக்கமாட்டேன்” என்றார். இவனுடைய போக்யதாதிசய மிருந்தபடியால் சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்து நோவுபட்டுப் போமித்தனையாகாதே என்று அழகருடைய அழகின் மிகுதி பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரனை குறித்து தன்னால் முழுமையாக உரைக்க இயலாத காரணத்தால், அவ்விதம் கூறமாட்டேன் என்றார். இங்கு போக்யதாதிசயம் என்றால் அனுபவிக்கப்படும் பொருளின் மிகுதியான இன்பம் என்பதாகும். இவ்விதம் அழகருடைய திருமேனி உள்ளபோதிலும் பலர் அவனை அடைந்து நிற்பதில்லை. அதாவது இயல்பாகவே இந்த உலகம் உனது திருமேனி அழகில் மனதைச் செலுத்தாது; இது தவிர நீயும் அறிவைக் கெடுக்கவல்ல பல மதங்களை உண்டாக்கினாய்; இதனால் ஸம்ஸாரிகள் இதனை இழந்து தங்களுடைய துன்பங்கள் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளனர். இதனைத் தவிர்க்கும்விதமாக, அழகருடைய திருமேனியின் மிகுதியானது இவரை, அதனைக் குறித்து உரைக்கும்படிச் செய்ய, இவரும் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாட்டாதே இத்யாதி) நின் மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க இம்மலர்தலை மாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும். (நின்மாட்டாய) உன்னிடத்திலேயான, உன் பக்கலிலேயான. மட்டை - "மாட்டு" என்று நீட்டிக் கிடக்கிறதாய், "மத்வ உத்ச:" என்கிறபடியே மதுஸ்யந்தியாகையாலே நிரதிசய போக்யமான திருமேனியை என்னுதல். (இம்மலர் தலை மாஞாலம்) என்கிறது - மாட்டாமைக்கு நிபந்தனம் - ஸ்ருஜ்யத்வ கர்ம வச்யத்வங்கள் என்கை. மாட்டை - மாடாய், நிதியாய், உன்னுடைய நிதிபோலே ச்லாக்யமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருந்துள்ள திருமேனியில் நெஞ்சை வைக்க, திருநாபீ கமலத்தை அடியாக வுடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவியானது மாட்டாதேயாகிலும். (ஆகிலும்) என்றது மாட்டாதிருக்கச் செய்தே என்றபடி. இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம். கர்ம ஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு, கர்மஸம்பந்தம் அற்றால் அநுபவிக்கும் உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க போகாதிறே.

விளக்கம் - (மாட்டாதே இத்யாதி) - முதல் இரண்டு வரிகளை "நின் மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க இம்மலர்தலை மாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும்" என்று படிக்கவேண்டும். "மாட்டாய" என்பதில் உள்ள "மாட்டு" என்ற சொல்லுக்கு இடம், தேன், நிதி என்று மூன்று பொருள்கள் உண்டு. முதல் பொருளில் மாட்டு என்றால் இடம்; (நின் மாட்டாய) - உன்னிடத்தில் உள்ளதான - என்று பொருள். அடுத்து "மாட்டு" என்றால் தேன் என்று பொருள். இந்த "மாட்டு" என்ற சொல்லே இங்கு "மாட்டு" என்று நீட்டப்பட்டது என்று கொண்டு பொருள் உரைக்கலாம்.

இவ்விதம் கொண்டால், யஜுர்வேதம் - மத்வ உத்ச: - திருவடியில் தேன் பெருகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப தேன் பெருக்கு பெருகியபடி உள்ளதால், தனக்கு மேம்பட்டதான இன்பம் அளிக்கவல்ல வஸ்து வேறு ஒன்று இல்லை என்னும்படியான திருமேனி என்று கருத்து. (இம்மலர் தலை மாஞாலம்) - இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும், கர்மங்களின் காரணமாகவே படைக்கப்பட்டவர்கள் என்பதால், அவர்கள் எப்போதும் கர்மவசப்பட்டபடி உள்ளதன் காரணமாக, உனது திருமேனியை அனுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளனர். இங்கு “மாட்டு” என்பதை நிதி என்று பொருள் கொள்கிறார். அதாவது உன்னுடைய நிதி போன்று கொண்டாடத்தக்கதான, மலரைக் காட்டிலும் மென்மையாக உள்ளதான த்ருமேனியில் தங்களுடைய நெஞ்சத்தை ஈடுபடுத்த இயலாமல் உள்ளனர். யார் இவ்விதம் உள்ளனர் என்றால், உன்னுடைய திருநாபிக் கமலத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு வெளிப்பட்டதான இந்தப் பரந்து விரிந்த உலகம் !!! (ஆகிலும்) - இவ்விதம் இயலாதபடி உள்ளபோதிலும். அதாவது எப்போதும் கர்மத்தின் பிடிகளில் சிக்கியபடி உள்ளவர்களுக்கு, இந்தக் கர்மபந்தம் நீங்கினால் மட்டுமே அனுபவிக்கவல்ல உனது திருமேனியில், நெஞ்சத்தை வைக்க இயலாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - அவ்வநர்த்தத்துக்கு மேலே, (நின் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்) உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய். அவைதான் பலவாயிருகிற சமயமுண்டு - மதாந்தரங்கள்; அவற்றின் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கப் பண்ணினாய். “திருவுருவம் மனம் வைக்க” என்கிறவிடம் - கீழ்மேல் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை நெஞ்சை வைக்க வொண்ணாதபடி பாஹ்யமான பல சமய மதிபேதங்களையும் பண்ண வைத்தாய். பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு மதிபேதங்கள் உண்டாக்கினாய். இவையித்தனையும் அஸத்ஸமமாமிறே நீதான் இவற்றுக்கு வந்து கிட்டலாம்படி இருந்தாயாகில் - (மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்) உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழ்ப் பண்ணவல்ல திருத்துழாய் தொடக்கமான போக்யஜாதத்திலே திருவுள்ளத்தை வைத்தாய். இத்தால் உன்னுடைய போக்யதை சிலரால் கிட்டலாயிருந்ததோ? என்றபடி. “மாடு” என்கிற இத்தை, மாட்டென்று கிடக்கிறதாய், மாடு - இடம். அதின் பக்கலிலே என்றபடி.

விளக்கம் - இதுதான் இங்கு ஏற்படும் கேடு. இத்தகைய கெடுதல் மட்டுமே அல்லாமல், இதற்கும் மேலே, நீ செய்வது ஒன்று உண்டு என்று தொடர்கிறார். (நின் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்) - உனது திருமேனியில் நெஞ்சத்தை வைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கூறுபவையாக, அதன் காரணமாக நெஞ்சத்தை வைக்காதபடி உள்ள பல மதங்கள் உள்ளன. இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் தங்களுடைய நெஞ்சத்தை அவற்றிடம் செலுத்தும்படி நீ செய்தாய். “திருவுருவம் மனம் வைக்க” என்பதை இரண்டுவிதமாகக் கூட்டிப் பொருள் கூறலாம். மேலே கூறப்பட்டது, “உனது திருமேனியின் மீது நோக்கற்றவையாக உள்ள பல மதங்கள்” என்ற முதல் பொருளாகும். அடுத்த பொருள் - உன்னுடைய திருமேனியில் மனதைச் செலுத்த இயலாதபடி, மற்ற தாழ்ந்த மதங்களில் மனதைச் செலுத்தும்படிச் செய்தாய் - என்பதாகும். முன்பே உன்னை அறியாதபடி இருந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு இவ்விதம் பல மதங்கள் குறித்த புத்தி மயக்கங்களை ஏற்படுத்தினாய். இது போன்ற நிலை அனைத்தும் “இல்லை” என்று கூறலாம்படி ஆகலாம்; எப்போது என்றால், அவர்களை மீட்க நீ திருவுள்ளம் பற்றினால் ஆகும். ஆனால் நீ செய்தது என்னவென்றால். (மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்) - உனது திருவுள்ளத்தையும் மயக்கவல்லதான துளசி தொடக்கமாக உனக்கு மகிழ்வை அளிக்கவல்ல பொருள்களில் நீ உனது திருவுள்ளத்தைச் செலுத்தி நின்றாவிட்டாய். இதன் காரணமாக உனது இன்பம் அளிக்கும் தன்மை என்பது சிலரால் மட்டுமாவது அனுபவிக்க இயன்றதோ என்றால், அதுவும் இல்லை. “மலர்த்துழாய் மாட்டே” என்பதில் உள்ள “மாட்டு” என்பது “இடம்” என்ற பொருள்களைக் குறிப்பதான “மாடு” என்ற சொல்லே நீண்டு கிடப்பதாகும். அதாவது “திருத்துழாய் போன்றவற்றிடம்” என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மாஞாலமித்யாதி) இம்மஹாப்ருதிவியானது இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே! கர்மவச்யராகையாலே, தானே உன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்க மாட்டிற்றிலர், அதுக்கு மேலே நீ பல விலக்கடிகளையும் உண்டாக்கி வைத்தாய். நீயோ நிரதிசய போக்யஜாதத்திலே ப்ரவணனானாய். உன்னைவிட்டால் பின்னை, “புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி” என்னும் விஷயங்களில் இவர்கள் ப்ரவணராய், இங்ஙனே நோவுபட்டே போமித்தனையாகாதே.

விளக்கம் - (மாஞாலமித்யாதி)- இத்தனை பெரிய உலகம் இவ்விதம் உன்னை இழந்து போய்விடுமோ? கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டதன் காரணமாக அல்லவோ ஸம்ஸாரிகள் உன்னிடம் தங்கள் மனதை வைக்க இயலாதபடி உள்ளனர்! ஆனால் அதற்கும் மேலே, நீயும் அவர்கள் உன்னை விட்டு அகலும்படியாகத் தடைகள் ஏற்படுத்தியுள்ளாய். இந்தத் தடைகளை நீ நீக்க எண்ணாமல், துளசி முதலான எல்லையற்ற இன்பங்களில் நீ உனது திருவுள்ளத்தை நிலைநிறுத்தினாய். கீதை (2-63) - புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி - புத்தி அழிவதால் நாசம் அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர்கள் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டவராக, இவ்விதம் அழியும்படி ஆனதே! இவர்கள் இழந்து நிற்கும் நிலைக்கு அவனே காரணம் என்று வெறுத்து உரைக்கிறார்.

3-1-5 வருந்தாதே வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்

வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்
வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை
ஒருங்காக வளிப்பாய் சீரெங்குலக்க வோதுவனே

பொருள் - எத்தகைய பெருமுயற்சியும் அவசியம் இல்லாதபடி இயல்பாகவே உள்ளதும், பெறுவதற்கு அரியதான தவபலம் என்னும்படி உள்ளதும், மலர்ந்த கிரணங்கள் கொண்டதும் ஆகிய தேஜோமயமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், இயல்பாகவே ஞானவடிவமானவனாகவும், எங்கும் எல்லையற்று பரந்து வ்யாபித்துள்ளவனே! இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று மூன்று காலங்களிலும் லோகத்தை ஒரே போன்று காப்பவனே! உனது திருக்கல்யாணகுணங்களை நான் எதுவரை உரைப்பேன்?

அவதாரிகை - மூன்றாம் பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் நேரே ஸங்கதி; நாட்டாரிழவு நடுவு ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துதமித்தனை. “கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே” என்று சொல்லுவானென்? நாட்டார் பேரிழவு கிடக்கிடர், மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவேயோ, விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே; நீர் நம்மைப் பேசமாட்டீரோ? என்ன; “என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினா யித்தனை யல்லது உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே” என்கிறார்.

விளக்கம் - மூன்றாவது பாசுரத்திற்கும் இந்தப் பாசுரத்திற்கும் நேரடியான சம்பந்தம் உள்ளதைக் காணலாம். நடுவில் உள்ளதான நான்காம் பாசுரத்தில், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் இழந்தது குறித்த விவரம் கூறுதல் என்பது இடைப்பிறவரல் என்னும் இலக்கணம் ஆகும். மூன்றாம் பாசுரத்தில் ஆழ்வார், “கோவிந்தா! உன் பண்பு உரைக்க மாட்டேன்” என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் இவ்விதம் ஏன் உரைக்கிறீர்? நம்மால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற காரணத்தால், நீவிர் வேறுபட்டவர் ஆவீர். இந்த உலகில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் ஆவீர். மேலும் விண்ணில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் ஆவீர். நீவிர் நம்மைக் குறித்து உரைக்கமாட்டீரோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் அவனிடம், “என்னை அனைவரைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் ஆக்கினாய். ஆனால் உன்னைக் குறித்துக் கூறலாம்படியாக உன்னை நீ ஓர் எல்லைக்குள் நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டாயோ (இல்லையே)?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வருந்தாத இத்யாதி) இவ்வடிவழகை என்னாலேதான் பேசலாயிருந்ததோ? (வருந்தாத வருந்தவத்த) ஸ்வாபாவிகமாய் வருவதாய், மிகவும் விகஸித கிரண தேஜோரூபமாய். தவ - மிகுதி. திருமேனியைக் கண்டவாறே, “அரிய தப பலமோ?” என்று தோற்றியிருக்கும்; சிறிது அவகாஹித்தவாறே, “ஒரு தப பலமல்ல; ஸஹஜ பாக்கய பலம்” என்று தோற்றியிருக்கும். (மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்) விகஸ்வர கிரண தேஜோரூபமாய். அதுதன்னில் மண்பற்றைக் கழித்து, ரஜஸ் தமோ மிஸ்ரமா யிருக்கை யன்றிக்கே, சுத்தஸத்வமயமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமாய். ஆத்மகுணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹத்தை உடையனாயிருக்குமிருப்பு.

விளக்கம் - (வருந்தாத) - உன்னுடைய திருமேனி அழகானது என்னால் உரைக்க இயலும்படி உள்ளதோ? (வருந்தாத) - இயல்பாகவே உண்டாவதும், நன்றாக மலர்ந்த கிரணங்களுடன் கூடியதும் ஆகிய தேஜஸ் பொருந்தியது. (வருந்தாத அரும் தவத்த) - தவ என்றால் மிகுதி என்று பொருள். ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியை நோக்கியவுடன் நமது மனதில், “இது அரிய தவத்தின் பலனால் ஏற்பட்ட தேஜஸ்ஸோ?”, என்று தோன்றும்; ஆனால் சிறிது ஆராய்ந்தால், “இது ஒருவனுடைய தவம் காரணமாக வந்தது அல்ல; அடியார்களுடைய இயல்பான

பாக்யத்தின் பலன்”, என்று உணரலாம். (மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்) - கதிர் என்றாலும், சுடர் என்றாலும் தேஜஸ் என்று பொருள்; அதாவது “மிருந்த தேஜஸ்” என்று பொருள். மலர்ந்த கிரணங்களுடன் கூடிய ஒளி வடிவாக. இந்த உலகின் தொடர்புகள் அற்றதான தேஜஸ்; அதாவது ரஜஸ், தமஸ், இவை இரண்டும் கலந்தது என்பது அல்லாமல் இருத்தல்; சுத்தஸத்வமயமாக எல்லையற்ற தேஜஸ் நிறைந்ததாக உள்ள திருமேனி; ஆத்மகுணங்கள் பரிபூர்ணமாக வெளிப்படும் இடமாக இவனுடைய திருமேனி உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - கர்மநிபந்தநமான தேஹங்கள் போலன்றிறே இச்சாக்ருஹீதமானது இருப்பது. அஸ்மதாதிகளுடைய சரீரங்கள் பாபத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், புண்யத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், உபயத்தாலேயாயிருப்பன சிலவுமாய் இருக்குமிறே. “நாகாரணாத் காரணாத் வா காரணகாரணாந்ந ச” அகாரணம் என்கிறது - கார்யத்தை; காரணம் என்கிறது - மூலப்ரக்ருதியை. காரணகாரணம் என்கிறது மஹதாதிகளை. அன்றியே, ஸுக சரீரமோ, துக்க சரீரமோ, உபயத்தாலுமான சரீரமோ. கம் - ஸுகம், அகம் - துக்கம். துக்கம் காரணமோ, ஸுகம் காரணமோ, ஸுக துக்கங்களிரண்டும் காரணமோ? என்னில்; இவை இத்தனையுமன்று. “சரீர க்ரஹணம் வ்யாபிந்” ஸர்வகதனாய் ஜகச்சரீரனாய் இருக்கிற நீ சரீர க்ரஹணம் பண்ணுகிறது, “தர்மத்ராணாய கேவலம்” “காண வாராய்” என்று விடாய்த்திருப்பார் கண்டு அநுபவிக்மைக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கிறபடியிறே. “ந சாகார: பக்தாநாம்” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் ஆத்மகுணங்கள் இவனுடைய திருமேனியில் வெளிப்பட காரணம் என்ன? கர்மங்களுடைய காரணத்தால் உண்டாகும் சரீரம் போன்று அல்லாமல், தானாகவே விருப்பத்துடன் எடுத்துக்கொள்ளும் திருமேனி என்பதால் ஆகும். நம் போன்றவர்களுடைய சரீரங்கள், சிலருக்குப் பாவங்கள் காரணமாகவும், சிலருக்குப் புண்ணியங்கள் காரணமாகவும், சிலருக்கு பாவ புண்ணியங்கள் இரண்டும் கலந்ததன் காரணமாகவும் ஏற்பட்டதாக இருக்கும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண (5-1-50) - நாகாரணாத் காரணாத் வா காரணகாரணாந்ந ச - சுகத்திற்கோ, துக்கத்திற்கோ, சுகதுக்கங்களுக்கோ ஆனது அல்லாத சரீரம்; தர்மத்தை காப்பதற்கு அல்லவோ ஏற்பட்டது - என்றது காண்க. இங்கு அகாரணம்

என்றால் துக்கம் அல்லது கார்யம், காரணம் என்றால் சுகம் அல்லது மூலப்ரக்ருதி. இந்தப் புராணவரிக்கு - உனது திருமேனியானது மூலகாரணமான ப்ரக்ருதியிலிருந்தோ அல்லது கார்யமான ப்ரபஞ்சத்திலிருந்தோ அல்லது மஹத் முதலானவற்றிலிருந்தோ வெளிப்பட்டது அல்ல - என்றும் பொருள் கூறலாம். எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனும், உலகத்தையே தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும் ஆகிய நீ, இது போன்ற வஸ்துக்களால் உனது சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. பின்னர் எதனால் ஆனது? இதற்கு இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-7-6) - காணவாராய் - என்று உன்னை எண்ணித் தவித்தபடி உள்ளவர்கள், தண்ணீர் தாகம் எடுத்தவனுக்காகத் தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைப்பது போன்று, அனுபவிப்பதற்காக அல்லவோ? ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (5) - ந சாகார: பக்தாநாம் - உனது திருமேனி உனக்காக அன்று, அடியார்களுக்காக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வருந்தாத ஞானமாய்) ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயாதல், மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றாதல் வந்ததன்றிக்கே, ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாய். (வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்) வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய். உடையவனிறே உடைமையை நிர்வஹிப்பான். (இயன்றாய்) இயலுகையாவது - நிர்வஹிக்கை. உடையவனாய்க் கடக்க நிற்கையன்றிக்கே நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. (வருங்காலம் இத்யாதி) காலத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய் லோகங்களை ஒருபடிப்பட ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருகிற உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை என்னாலே முடியச்சொல்லி தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ? உன்னுடைய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் அது, ஸர்வத்தையும் யுகபத் ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தனாயிருக்கிற இருப்பு அது, ரக்ஷகத்வம் அது, எதென்று பேசிக் தலைக்கட்டுவன்?

விளக்கம் - (வருந்தாத ஞானமாய்) - ஏதோ ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டதாலோ அல்லது மயர்வற மதி நலம் அருளப்பெற்றதாலோ அல்லாமல், இயல்பாகவே அனைத்தும் அறிந்த நிலை. (வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்) - எண்ணிக்கை அற்றுள்ள அனைத்து வஸ்துக்களையும் நியமிக்கும்படி உள்ள நிலை. “பொருளுக்குச் சொந்தக்காரன் பொருள்களை அனுபவிப்பான்” என்பதற்கு ஏற்றபடி ஆகும். (இயன்றாய்) - இயலுதல் என்றால்

நிர்வாகம் செய்தல்; அவற்றை விட்டு விலகி நிற்காமல், சொந்தக்காரன் போன்று கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுதல். (வருங்காலம் இத்யாதி) - மூன்று காலங்களுக்கும் நிர்வாகியாய், உலகங்களை நன்றாகக் காப்பாற்றியபடி வருகின்ற உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள், என்னால் கூறி முடிக்கும்படியாக உள்ளனவோ? “உன்னுடைய திருமேனியின் மேன்மை இத்தகையது, அனைத்து வஸ்துக்களையும் ஒரே நேரத்தில் உனது பார்வையின் கீழ் வைக்கவல்ல திறமை, அனைத்தையும் பாதுகாத்தல்” என்று இப்படியாகப் பலவும் உள்ளபோது, இவற்றில் எது உனது திருக்கல்யாண குணம் என்று நான் கூறி முடிக்க முடியும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 38)

33. அடையார் கமலத்து அலர்மகள் கேள்வன் கை ஆழி என்னும்

படையோடு நாந்தகமும் படர் தண்டும் ஒண் சார்ங்கவில்லும்

புடை ஆர் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலம் காப்பதற்கு என்று

இடையே இராமானுச முனி ஆயின இந்நிலத்தே

விளக்கவுரை - அழகு, நறுமணம், குளிர்ச்சி ஆகிய தன்மைகள் மிகுதியாகவும் இலைகள் நெருங்கவும் உள்ளது தாமரை மலராகும். இந்தத் தாமரை மலரின் பரிமளம் என்பது ஒரு வடிவு கொண்டதோ என்று கூறும்படி, இதில் அவதரித்தவள் பெரியபிராட்டி ஆவாள். இவள் விரும்பும் நாதனாக, இவனை மட்டுமே விரும்பும் நாயகனாக வாஸுதேவன் உள்ளான். அடியார்களுக்கு ஏற்படும் துன்பம் கலளைய, கஜேந்திரனைக் காத்தது போன்று துயர் நீக்கத் தனது கையில் எப்போதும் சக்கரத்தாழ்வானை வைத்துள்ளான். மேலும் நந்தகம் என்ற வாய், சார்ங்கம் என்ற வில், ஞானத்திற்கு இடமாகிய பாஞ்சஜன்யம் என்ற வலம்புரிச் சங்கு ஆகியவற்றைத் தனது கைகளில் கொண்டுள்ளான். இந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தும், இந்த "இருள் தருமாஞாலத்தை" காப்பாற்றுவதற்காக, இந்த உலகிற்கு வந்து, இந்தச் செயலில் ஈடுபட்டுள்ள எம்பெருமானாருக்குத் துணையாக நிற்கின்றன. அல்லது, இவையே எம்பெருமானாராக அவதரித்துள்ளன என்றும் கூறலாம்.

அவதாரிகை - இலைகளாலே நெருங்கியிருக்கிற தாமரைப்பூவிலே யவதரித்த பெரியபிராட்டியாக்கு வல்லபனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கையிலே ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையா யிருக்கிற திருவாழியாழ்வானும், அவனோடு ஒரு கோவையா யிருக்கிற ஸ்ரீநந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான கட்கமும், ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் பொறுப்பை யுடைத்தான ஸ்ரீகதையும், அதிச்லாக்யமான ஸ்ரீசார்ங்கமும், புடையாலே தர்சநீயமாய் வலம்புரியென்னும் பேரையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், கலிதோஷாபி பூதமாய்க் காணப்படுகிற இந்த லோகத்தை ரக்ஷிப்பதாகவே எம்பெருமானார் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு ஸஹகாரிகளாய்க் கொண்டு அவர் பக்கலிலேயாய்த் தென்கிறார். அன்றிக்கே, பஞ்சாயுதங்களும் எம்பெருமானாராய் வந்து திருவவதரித்தன வென்கிறா ரென்னவுமாம்.

விளக்கம் - இலைகள் நெருக்கமாக உள்ளதான தாமரைமலரில் அவதரித்த பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கரத்தில் அசையாமல் வீற்றுள்ள சக்கரத்தாழ்வானும், ஸர்வேச்வரனுடன் எப்போதும் கோர்த்தபடி உள்ள ஸ்ரீநந்தகம் என்ற வாளும், அடியார்களை எப்போதும் காப்பாற்றுவதில் மட்டுமே பொறுப்பு உள்ளதான கதையும், கொண்டாடத்தக்கதாக உள்ள ஸ்ரீசார்ங்கம் என்ற வில்லும், காண்பதற்கு மிகவும் அழகாக உள்ளதும் வலம்புரி என்று கொண்டாடப்படுவதும் ஆகிய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கும், கலியின் தோஷங்களைத் தாங்கியபடி உள்ளதான இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, எம்பெருமானார் எத்தகைய காரணத்திற்காக இந்த லோகத்தில் அவதரித்தாரோ அந்தச் செயல்களில் அவருக்குத் துணை நிற்பதற்காக, அவர் அருகில் எப்போதும் உள்ளன என்கிறார். அல்லது இந்த ஐந்து ஆயுதங்களும் எம்பெருமானாராகவே ரூபம் எடுத்து அவதரித்தன என்று கூறுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அடையார் கமலத்தலர்மகள் கேள்வன்) தாமரை தான் “கம்பீராம்பஸ் ஸமுத்பூத”மானால், செவ்வி, நாற்றம், குளிர்த்தி முதலான குணங்களெல்லாம் மிகுந்து இலை நெருக்கத்தை யுடைத்தா யிருக்குமிநே; அப்படிப்பட்ட தாமரைப்பூவினுடைய பரிமளந்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே இதிலே ஈடுபட்டு விடமாட்டாதே திருவவதரித்த பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனான ஸ்ரீவாஸுதேவனுடைய. அடை - இலை. (கையாழி யென்னும் படையோடு) திருக்கையில் நிரந்தரமாகவிருந்துள்ள திருவாழியென்கிற ஆயுத

விசேஷத்தோடே. “சல ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஜவேநாந்தரிதாநிலம்; சக்ர ஸ்வரூபம் ச மநோ தத்தே விஷ்ணு: கரே ஸ்திதம்” என்று அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தில் சொல்லுகிறபடியே மநஸ் தத்வாபிமாநியாய் கம்பீர ஸ்வபாவனான திருவாழியாழ்வானோடே ஒரு கோவையாகக் கணிசிக்கப்படவென்றபடி. விரோதிகளாலே ஆச்ரிதர் நலிவுபட்டு ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைப்போலே கூப்பிட, அக்கூப்பீடு கேட்டு ஆயுதம் வரக்கொள்ளில் பணிப்படுமென்று எப்போதும் ஆசிலே கையை வைத்துக் கொண்டே யிருக்கிறான் காணும். படை - ஆயுதம்.

விளக்கம் - (அடையார் கமலத்தலர்மகள் கேள்வன்) - கம்பீரரம்பஸ் ஸமுத்பூதம் - அகன்ற நீரை விட்டு விலகாத தாமரை - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள தாமரையானது அழகு, நறுமணம், குளிர்ச்சி போன்ற பல தன்மைகளையும் கொண்டதாகவும், இலைகள் அடர்த்தியாகவும் உள்ளதாக இருக்கும் அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட தாமரையின் பரிமளம் என்பதே ஒரு ரூபம் கொண்டது போன்று, தாமரையின் தன்மைகளில் ஈடுபட்டு, அவற்றை விட்டு அகல இயலாதபடியாக, அதிலேயே அவதரித்த பெரியபிராட்டியாருடைய நாயகனாகிய பரவாஸுதேவனுடைய. அடை என்றால், இலை என்று பொருள். (கையாழியென்னும் படையோடு) - திருக்கரத்தில் நிரந்தரமாக வீற்றுள்ள சக்கராயுதம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-22-71) - சல ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஜவேநாந்தரிதாநிலம்; சக்ர ஸ்வரூபம் ச மநோ தத்தே விஷ்ணு: கரே ஸ்திதம் - சஞ்சலத்துடன் கூடியதான மனம் என்பதே அதிக வேகம் காரணமாகக் காற்றையும் மிஞ்சக்கூடிய சக்கரமாக மஹாவிஷ்ணுவின் திருக்கரத்தில் உள்ளது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தை எப்போதும் அறிந்துள்ள கம்பீரமான தன்மை கொண்ட சக்கரத்தாழ்வான். விரோதிகளால் துன்பத்தில் ஆழ்கின்ற கஜேந்த்ராழ்வான் போன்றுள்ள அடியார்கள் அழைப்பதைக் கேட்டவுடன் ஆயுதத்தை எடுக்கவேண்டும் என்றால் தாமதம் ஏற்படும் என்பதால், ஆயுதத்தின் கைப்பிடியிலேயே எப்போதும் திருக்கரத்தை வைத்தபடி உள்ளான். படை என்றால், ஆயுதம் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (நாந்தகமும்) “பிபர்த்தி யச்சாலிவரம் அச்யுதோ அத்யந்த நிர்மலம்; வித்யாமயம் து தத் ஜ்ஞானம் அவித்யா கோச ஸம்ஸ்திதம்” என்கிறபடியே ஜ்ஞானாபிமாநியாய் நந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திருவாளும். (படர்தண்டும்) “புத்திரப்யாஸ்தே கதா ரூபேண மாதவே” என்கிறபடியே

புத்தயபிமாநியாய் ஆச்ரித விரோதிகளான ப்ரதிபக்ஷத்தை சிக்ஷிக்கும்போது அதிவிபுலமாய்த் தோன்றும் ஸ்ரீகதையும். படர்தல் – விபுலத்வம்.

விளக்கம் - (நாந்தகமும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-22-74) – பிபர்த்தி யச்சாஸிவரம் அச்யுதோ அத்யந்த நிர்மலம்; வித்யாமயம் து தத் ஜ்ஞானம் அவித்யா கோச ஸம்ஸ்திதம் – வித்யை என்பதே எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதான வாளாகவும், அவித்யை என்பது அதன் உறையாகவும் அச்சுதனின் திருக்கரத்தில் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானத்தின் அபிமான தேவதையே நந்தகம் என்று பெயர் கொண்ட வான். (படர்தண்டும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-22-69) – புத்திரப்யாஸ்தே கதா ரூபேண மாதவே – புத்தியே கதை ரூபமாக மாதவனின் திருக்கரத்தில் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப புத்தியின் தேவதையானதும், அடியார்களுடைய விரோதிகளைத் தண்டிக்கும்போது எங்கும் பரவி நிற்பது போன்று தோன்றுவதுமான கதாயுதம். படர்தல் என்றால் எங்கும் நிறைதல் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (ஒண் சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும்) “பூதாதிம் இந்த்ரியாதி ச த்விதா அஹங்காரம் ஈச்வர:; பிபர்த்தி சங்க ரூபேண சார்ங்க ரூபேண ச ஸ்திதம்” என்கிறபடியே இந்த்ரிய கரணமான ஸாத்விகா ஹங்காராபிமாநியாய் அத்யந்த விலக்ஷணமாய் சார்ங்கமென்னும் பேரையுடைத்தான திருவில்லும். பூத கரணமான தாமஸாஹங்காராபிமாநியாய், மிகவும் முழங்குகைக் குறுப்பாம்படி புடை பெருத்து தர்சநீயமான ஸம்ஸ்த்தாந்ததை யுடைய வலம்புரியான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும். ஒண்மை - அழகு. புடை - இடம். புரி - வலம்புரி, அதாவது தக்ஷிணாவர்த்தம்.

விளக்கம் - (ஒண் சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-22-70) – பூதாதிம் இந்த்ரியாதி ச த்விதா அஹங்காரம் ஈச்வர:; பிபர்த்தி சங்க ரூபேண சார்ங்க ரூபேண ச ஸ்திதம் – பூதாதியும் இந்த்ரியங்களும் இரண்டுவிதமான அஹங்காரங்களாக, தாமஸ அஹங்காரம் சங்காகவும், ஸாத்விக அஹங்காரம் வில்லாகவும் ஈச்வரனுடைய திருக்கரத்தில் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த்ரிய கரணமாக உள்ளதான ஸாத்விக அஹங்காரத்தின் அபிமான தேவதையாகவும், மிகவும் மேன்மை உள்ளதும் ஆகிய சார்ங்கம் என்ற பெயர்

கொண்ட வில். பஞ்சபூதங்களுக்குக் கரணமான தாமஸ அஹங்காரத்தின் அபிமான தேவதையாயும், மிகுந்த ஒலி எழுப்புவதற்கு ஏற்றபடி நடுப்பாகம் பெருத்ததாயும், காண்பதற்கு அழகான உருவம் கொண்டதாயும், வலம்புரியாகவும் உள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்.

வ்யாக்யானம் - (இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று) பரித்ருச்யமாநமாய் கீழில் பாட்டில்போலே கலி ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணி வேதமார்க்கத்தை மூலையடியே நடத்திக் கொண்டு போருகிற “இருள் தருமாஞாலத்தை” ரக்ஷிக்கைக்காகவென்று. (இடையே) மத்யே வந்து. (இந்நிலத்தே) நித்யஸூரிகளான இவர்கள் அத்யந்த ஹேயமாய் அருவருக்கும்படியான இந்த லோகத்தில். (இராமாநுச முனியாயின) எம்பெருமானார்தாம் மநநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற இந்த ஜகத் ரக்ஷண கார்யத்துக்கு தாங்கள் ஸஹகரிக்கைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆயின. எம்பெருமானார்க்குக் கையாளாயிருந்தன வென்றபடி. அன்றிக்கே, இந்த லோகத்தை ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களும் தாங்களே வந்து இந்த லோகத்திலே எம்பெருமானாராய் அவதரித்தனவென்னவுமாம். “ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷண பாவம் ப்ரபு: அஸ்மத் பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர: அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வை: வவ்ருதே பஞ்சபி ஆயுதை: முராரே:” என்று இவ்வர்த்தத்தை அபியுக்தரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று) - கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி, கலியின் ஸாம்ராஜ்யத்தை நடத்தியபடியும், வேதமார்க்கத்தை எங்கோ ஒரு மூலையில் தள்ளியபடியும் உள்ளதான, திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள்தரு மா ஞாலம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த உலகத்தைக் காப்பதற்காக. (இடையே) - நடுவில் வந்து. (இந்நிலத்தே) – நித்யஸூரிகள் மிகவும் தாழ்ந்தது என்று அருவறுக்கும்படியாக உள்ள இந்த லோகத்தில். (இராமாநுச முனியாயின) - எம்பெருமானார் எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளதான இந்த “லோகத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்ற செயலுக்குத் தாங்கள் துணையாக நிற்பதற்காக, அவர் அருகில் எப்போதும் உள்ளன. அல்லது, இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றுவற்காக ஸர்வேச்வரனுடைய ஐந்து ஆயுதங்களும் தாங்களே இந்த லோகத்திற்கு வந்து, எம்பெருமானாராகவே அவதரித்தன என்றும் கூறலாம். யதிராஜ ஸப்ததி (12) - ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷண பாவம் ப்ரபு: அஸ்மத் பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர: அப்ருதக்

ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வை: வ்ருதே பஞ்சபி ஆயுதை: முராரே: - பகவானின் ஐந்து ஆயுதங்களான சங்கு, சக்கரம், கதை, வாள் மற்றும் வில் ஆகிய அனைத்தும் இராமானுஜராக வடிவம் கொண்டு இந்த உலகிற்கு வந்தன. வேதங்களை எதிர்க்கும் மதத்தினரிடம் தனது கொடிய தன்மையை காண்பித்து வாதம் செய்யும் இராமானுஜர், நம்மையும் காப்பாற்றுவதில் வல்லவர் ஆவார் - என்று இந்தக் கருத்தை நம்பத்தக்கவர் உரைத்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்